

Sygn. akt II Ca 611/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt- spr.
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSR del. Ireneusz Kawęcki
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 2 września 2016r. sygn. akt I C 1036/15

1. oddala apelację,

2. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz T. S. 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSR del. Ireneusz Kawęcki SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak

II Ca 611/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 10 kwietnia 2015 r. powódka T. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.708,12 zł tytułem odszkodowania z ubezpieczenia autocasco za koszty naprawy powstałe w związku ze szkodą z dnia 16 października 2014r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2015 r. Ponadto wniosła o zasądzenie skapitalizowanych odsetek ustawowych za okres od dnia 18 stycznia 2015r. do dnia 6 lutego 2015r. od kwoty 6.007,65 zł w wysokości 23,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kwoty 550,43

zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie ekspertyzy określającej koszty naprawy pojazdu z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty. Powódka zgłosiła także żądanie zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych powiększonych o podatek VAT wg. stawki 23 % oraz opłaty skarbowej pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 2 września 2016 r. zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki T. S. kwotę 3.282,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 2.708,12 zł od dnia 7 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 23,70 zł od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 550,43 zł od dnia 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

Orzekł również o kosztach postępowania.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożyła pozwana zaskarżając powyższy wyrok w części zasądzającej od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.349,17 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia zapłaty oraz w zakresie kosztów procesu stosunkowo do zaskarżonego zakresu.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c, poprzez wydanie orzeczenia wbrew doświadczeniu życiowemu i uznanie za zasadne przyjęcie kosztów maksymalnych (...) wyliczonych w pierwotnej opinii biegłego sądowego w tym części oryginalnych producenta o symbolu O podczas gdy koszty naprawy winny być wyliczone zgodnie z Ogólnymi Warunkami Autocasco, w wysokości wskazanej w zał. Nr 2 opinii uzupełniającej z dnia 25.04.2016 r., co skutkowało zasądzeniem na rzecz powódki odszkodowania również w zaskarżonej wysokości,

Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 385¹ § 1 k.c. poprzez uznanie, że § 19 ust. 7 OWU zawiera postanowienie niedozwolone tylko z tego względu, że wyklucza możliwość stosowania wariantu serwisowego w razie nie przedstawienia rachunków czy faktur, a ponadto przez ustalenie wystąpienia klauzuli niedozwolonej podczas gdy o uznaniu danego zapisu za niedozwolony rozstrzyga Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Nie jest zasadny zarzut, że o uznaniu danego zapisu umowy za zapis zawierający klauzule niedozwolone rozstrzyga wyłącznie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zmiany wprowadzone ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumenta oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny przewidują w kodeksie cywilnym trojakiemu rodzajowi badanie wzorca umowy pod kątem jego zgodności z prawem:

1. można kontrolować treść umowy (także tej zawartej przy pomocy wzorca) na podstawie zasad ogólnych,
2. można dokonać tzw. kontroli incydentalnej wzorca, która jest dokonywana przez Sąd w konkretnej sprawie i nie ma charakteru powszechnego (wiążąca jest tylko w tej sprawie),
3. przewidziana jest także kontrola abstrakcyjna wzorca poprzez zaskarżenie klauzul jako takich - art. 479³⁶ – 479⁴⁵ k.p.c.

Przepisy art. 385¹-385³ k.c. określają materialnoprawne reguły ochrony konsumentów przed niedozwolonymi postanowieniami umownymi, które zwłaszcza znajdują zastosowanie w ramach sądowej kontroli wzorców umownych, tzw. incydentalnej, czyli stosowanej podczas rozpoznawania sprawy dotyczącej konkretnego stosunku obligacyjnego (por. Adam Olejniczak Kodeks cywilny. Komentarz pod redakcją A. Kidyba, Tom. III, Warszawa 2010, s. 217; wyrok SN z dnia 9 października 2003 r., V CK 277/02 oraz z 7 grudnia 2006 r., III CSK 266/06).

Natomiast Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonuje kontroli abstrakcyjnej (art. 479³⁶ i n. k.p.c.) niezależnej od istnienia zobowiązania.

Sąd I instancji – wbrew zarzutom zawartym w apelacji – miał prawo dokonania oceny wzorca pod kątem jego sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumenta i zbadania, czy tego rodzaju postanowienia wzorca wiążą konsumenta.

Zadaniem Sądu Okręgowego prawidłowa jest ocena Sądu I instancji, że klauzula wzorca, która uzależnia ustalenie wysokości szkody w wariantcie serwisowym – którego istotą jest uzyskanie odszkodowania w pełnej wysokości i za który to wariant jest pobierana wyższa stawka składki – od przedstawienia rachunków bądź faktur dotyczących naprawy. Ten ostatni warunek powoduje – w wypadku jego niespełnienia - rozliczenie szkody na zasadach określonych w wariantcie optymalnym, mimo opłacenia składki za wariant serwisowy i pozbawienie w ten sposób kontrahenta korzyści płynących z ubezpieczenia zapewniającego mu lepszą ochronę. Ta lepsza ochrona jest bowiem iluzoryczna, a ca najważniejsze jej iluzoryczność wzmocnia skomplikowana redakcja tekstu, która jest obiektywnie niezrozumiała dla przeciętnego adresata (por. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CSK 307/06).

Trafnie więc Sąd Rejonowy przyjął, że te postanowienia umowy nie wiążą powódki.

Sąd I instancji prawidłowo rozliczył szkodę zgodnie z (...) i to w wariantcie serwisowym. W tym zakresie jego rozstrzygnięcie jest w pełni zgodne z opinią biegłego z 13 grudnia 2015 r. oraz wyjaśnieniami biegłego złożonymi na rozprawie w 2 sierpnia 2016 r. Biegły ustalił stawki roboczogodzin naprawy zgodnie z zapisami (...) oraz przekonywująco wyjaśnił, iż pojęcie części oryginalne serwisowe dotyczy wyłącznie części oznaczonych symbolem O.

Sąd Okręgowy w całości podziela te ustalenia. Wysokości szkody została przez Sąd Rejonowy ustalona według zasad wynikających z ogólnych warunków umowy z pominięciem postanowień nie wiążących powódki.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Henryk Haak Wojciech Vogt Ireneusz Kawęcki